

[Udenrigsministeren]

problemerne, som er indeholdt i det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalgs redegørelse fra april 1982 om dansk sikkerhedspolitik og forslagene om Norden som atomvåbenfri zone. Jeg kan også henvise til omtalen af zonespørgsmålet i den såkaldte Dyvigrapport fra 1984, nemlig rapporten om Danmarks sikkerhedspolitiske situation i 1980'erne. Jeg vil også i den forbindelse nævne, at regeringens nedrustningspolitiske rådgivere i 1984 besøgte de øvrige nordiske lande med henblik på at erfare, hvorledes man dér i lyset af den seneste udvikling så på mulighederne for at fremme tankerne om oprettelse af en atomvåbenfri zone i Norden.

Sammenlignet med de øvrige nordiske lande står vi altså i Danmark allerede på det analytiske felt godt rustet til eventuelle kommende nordiske drøftelser om etablering af en kernevåbenfri zone i Norden.

Vi står også ganske godt rustet på det organisatoriske plan. I udenrigsministeriet følges udviklingen løbende i nært samarbejde mellem vores politiske afdeling og nedrustningssekretariatet. Herved har vi sikret, at både spørgsmålets sikkerhedspolitiske og også dets nedrustningspolitiske aspekter bliver fuldt tilgodeset.

Jeg ser derfor ikke noget behov for at oprette et særligt kontor i ministeriet, som skulle beskæftige sig med zonespørgsmålet. Vi har i Danmark allerede et godt og seriøst forhandlingsberedskab i denne sag, men det er da klart, at regeringen med interesse vil høre, hvilke tanker der måtte komme frem under udvalgsarbejdet.

For øvrigt synes jeg, det er interessant at notere, at mens man altså både i Norge og i Danmark har udarbejdet ganske omfattende analyser af problemerne, har aktiviteten i både Sverige og i Finland på dette område været af mere beskedent omfang. F.eks. indskrænker den svenske regerings offentligt tilgængelige studier i sagen sig til en lille pjece fra 1984 udgivet af det svenske udenrigsministeriums informationsafdeling. Heller ikke i Finland, hvis præsident, Kekkonen, rejste spørgsmålet for 22 år siden, har man i de sidste mange år gjort nærmere rede for den finske regerings synspunkter om en kernevåbenfri zone i Norden. Først i november sidste år besluttede den finske regering at nedsætte en embedsmandsgruppe, som fik til opgave at undersøge alle aspekter i tilslut-

ning til oprettelsen af sådan en zone samt at udarbejde og offentliggøre en redegørelse for Finlands holdning, og der vil utvivlsomt gå et stykke tid, før den bebudede finske rapport foreligger.

Jeg finder altså, at vi både på det analytiske og på det forhandlingsberedskabsmæssige område er ganske stærkt placeret i Danmark, ikke mindst sammenlignet med, hvad vi finder i flere andre nordiske lande.

Knud Damgaard (S):

Jeg har nogle ganske få bemærkninger til det foreliggende beslutningsforslag, som socialdemokratiet kan støtte.

Vi kan det så meget mere, som nordiske socialdemokratier allerede har besluttet, at der skal nedsættes et parlamentarisk udvalg såvel som et embedsmandsudvalg, der netop kan være sådanne forberedende udvalg. Vi er enige i de 4 hovedpunkter, der er nævnt i den skriftlige fremsættelse til beslutningsforslaget. Vi mener, det er de 4 punkter, det i det væsentlige drejer sig om at få analyseret og få et forberedelsesudvalg til at beskæftige sig med.

Vi er enige i de bemærkninger, der er knyttet til beslutningsforslaget, og føler, at de områder i bemærkningerne, hvor man ligesom stiller spørgsmål, vil være særdeles velegnede til et grundigt undersøgelsesarbejde i udvalget, og det vil vi bidrage positivt til.

Connie Hedegaard (KF):

Tidspunktet for behandlingen af dette forslag kan man vel godt undre sig lidt over. Så sent som i april måned i år har udenrigsministeren efter opfordring fra folketinget drøftet spørgsmålet om nedsættelse af et fællesnordisk embedsmandsudvalg med sine nordiske kolleger, hvor især Norge og Island ikke var rede til at gå med til et sådant initiativ, en tilbageholdenhed, som man vel nok kan tolke som en fortsat generel mistro til muligheden for at etablere en zone, der har reel betydning, en mistro, man må dele, ikke mindst på baggrund af Sovjetunionens fortsatte utilbøjelighed til at give indrømmelser af nogen som helst konkret art. Og ærligt talt tror jeg ikke, at de seneste ugers begivenheder på nogen måde har øget de nordiske befolkningers tillid til det sovjetiske system, og tillid er vel – og må være – en grundlæggende